stavce § 6 zák. o správním soudě bylo nutno dbáti, závazným pro nejvyšší správní soud (arg. odst. 1. § 6 zák. o správním soudě).

Je-li však pravdou, že František Hanzlíček byl v roce 1902 neb 1903 toliko na návštěvě u svého syna ve Výprachticích a že za této návštěvy, jak svědky je potvrzeno, mzdu svou ve Vorlíčce bral a tedy ve služebním poměru ve Vorlíčce zůstal, kteréžto skutečnosti jsou důkazem toho, že odcházeje z Vorlíčky do Výprachtic měl úmysl pobyt svůj v obci podržeti (§ 2, odst. 3 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z.), pak není v odporu se zákonem závěr z těchto okolností naříkaným rozhodnutím vyvozený, že svého pobytu ve Vorlíčce nepřerušil a že tedy v této obci vydržel právo domovské, splniv také ostatní podmínky, jak o nich mluví § 2 zák. ze dne 5. prosince 1896 č. 222 ř. z.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou ve všech směrech zamítnouti.

Č. 176.

Vyživovací příspěvek: * Byl-li po určitou dobu nárok na vyživovací příspěvek z důvodů povolání určité osoby proto vyloučen, že osoba oprávněná brala plný vyživovací příspěvek za jiného příslušníka své rodiny, může po odpadnutí tohoto příspěvku býti i příspěvek za osobu prv jmenovanou povolen jen tenkráte, když závislost i ohrožení jsou dány v době, kdy odpadnutím dosavadního příspěvku vzešel její nový nárok.

(Nález ze dne 12. září 1919 č. 3794.)

Věc: Celestina Slabá ve Chvalkovicích proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím vyživovací okresní komise byla žádost stěžovatelčina o přiznání příspěvku na výživu z důvodů povolání jejího nemanželského syna Josefa Nováka k službě vojenské zamítnuta, poněvadž výživa její jest kryta výdělkem jejího manžela.

Odvolání proti tomu podané bylo zemskou vyživovací komisí zamítnuto z důvodů naříkaného rozhodnutí s tím podotknutím, že k zajištění výživy stěžovatelčiny přispívá podstatně také výdělek dcery její Marie a že na druhé straně nelze míti za to, že by výživa stěžovatelčina byla závislá na práci povolaného syna, jehož výdělečná schopnost při věku 20 let byla poměrně omezena.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu béře naříkané rozhodnutí v odpor pro neúplnost řízení a nezákonnost. Doznává, že manžel stěžovatelčin vydělává nyní 10 K denně, tvrdí však, že jest oddán hýřivému životu a nepodporuje rodinu svou náležitě, kdežto povolaný syn byl pro své příslušníky, s nimiž žil ve své společné domácnosti, podstatnou podporou. Nezjistil-li vyšetřující orgán při svém šetření všechny okolnosti a nepodal o nich správnou zprávu, jest řízení neúplné, odpovídá-li však jeho zpráva skutečnosti, jest tu odpor se spisy.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost tuto důvodnou.

Jak ze spisů zřejmo, nastoupil Josef Novák dne 15. března 1915 činnou službu vojenskou. V době té byl již manžel stěžovatelčin též ve službě vojenské a brala stěžovatelka z důvodu jeho povolání až do jeho návratu vyživovací příspěvek 2·40 K denně.

Poněvadž jest po zákonu vyloučeno, aby brala osoba k nároku oprávněná vyživovací příspěvek v plné výši za několik povolaných, mohl stěžovatelce vzniknouti nárok na přiznání příspěvku za syna Josefa teprve po návratu manželově a po zastavení příspěvku za něho poukázaného. Nutno tedy při posuzování závislosti a ohrožení výživy stěžovatelčiny jako podmínek pro přiznání nároku za syna Josefa vzíti v úvahu poměry, jaké byly v době, kdy odpadnutím příspěvku za manžela vzešel její nový nárok z důvodu povolání synova.

Jak ze spisů zřejmo, bylo konaným šetřením, zakládajícím se na údaji strany, zjištěno, že manžel stěžovatelčin vydělával denně 10 K a odevzdával manželce své ze svého výdělku ku krytí výdajů domácnosti týdně asi 30 až 40 K.

Na základě tohoto skutkového zjištění došel žalovaný úřad k úsudku, že výživa stěžovatelčina byla kryta z výdělku manželova a nebyla tudíž v době pro její nárok rozhodné závisla na podpoře synově.

Ježto otázka závislosti osoby nárok činící na výdělku nebo práci povolaného jest otázkou skutkovou a nikoliv otázkou právní, a zodpovědění její jest částí skutkového zjištění, o které se naříkané rozhodnutí opírá, není nejvyšší správní soud, hledě k § 6, odst. 1 zák. o správním soudě povolán, přezkoumati zodpovědění této otázky ve směru věcném a může toliko zkoumati, zda řízení netrpí některou z podstatných vad v § 6, odst. 2 cit. zákona vytčených.

Stížnost vytýká v tomto směru jedině neúplnost řízení. Tuto výtku neshledal však nejvyšší správní soud důvodnou, neboť stížnost sama doznává, že byly vyšetřujícím orgánem zjištěny všechny okolnosti pro posouzení závislosti závažné. Když byla provedeným šetřením, zakládajícím se na udání strany, výše výdělku manželova, v době pro posouzení nároku rozhodné, jakož i ostatní směrodatné okolnosti způsobem procesně bezvadným zjištěny, mohl žalovaný úřad na základě tohoto zjištění dojíti k úsudku, že výživa stěžovatelčina jest dostatečně kryta výdělkem manželovým a není proto závisla na práci nebo výdělku synově.

Ježto pak nejvyšší správní soud sám také jinak žádných podstatných vad řízení neshledal, slušelo stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 177.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): * Řád o dávce z přírůstku hodnoty nedává straně nároku na prodloužení lhůty určené k podání námitek dle § 18, odst. 2, i nestaví proto běh lhůty té žádost za její prodloužení.

(Nález ze dne 12. září 1919 č. 4302.)

Věc: František Kaulfersch ve Frýdlandě proti Zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.